

Suzy White

Femeia

cu

mască

*Această carte nu ar fi apărut dacă nu
exista Michael, iubitul și prietenul meu care
m-a crescut și învățat ce este dragostea.*

Te iubesc dragul meu.

Îți rămân veșnic datoare.

*Dedic această carte fiicei mele care m-a
încurajat să dau ce e mai bun din mine.*

Te iubesc nespus.

Cititorule, mă adresez ție!

Dacă ești în avion sau în tren fă-te confortabil, exclude tot ce vezi în jurul tău și citește-mă. Dacă te afli în fotoliul tău de acasă, dezbracă-te, pune-ți un pahar de vin bun lângă tine și savurează-mă, iar dacă mi-ai călcat pragul cabinetului fii bine venit în lumea mea.

Această carte este un pasaj pe care îl împart cu tine.

1

Soarele trimitea raze peste oameni și locuri. Turțurii lungi de la case și sticla depusă pe carosabil după gerul cumplit se dizolvă, spre bucuria ei. Soarele, era prezent luminându-i chipul gingaș dincolo de fereastra cabinetului.

Era o femeie frumoasă. Când o priveai, te atrăgea, era acea atracție sexuală nativă. Chipul emana lumină, senzualitate, drăgălășenie, tandrețe. Hainele, bun gust și sezualitate. Parfumul, o invitație subtilă la dans. Îți venea să o strângi în brațe și să te bucuri.

Impactul a fost șocant pentru el dar în cel mai bun sens al cuvântului. Pur și simplu nu și-a imaginat vreodată să-și întâlnească psihiatrul arătând așa de bine. Se aștepta la o doamnă trecută de 50, cu părul dezordonat de atâta muncă, stress și scris și purtând un halat mototolit. A stat și a privit-o, aproape uitând de ce se afla acolo.

Ea l-a examinat rapid din priviri, pentru o clipă nedumerită de reacția lui. Era un bărbat frumos. Bănuia de ce a rămas surprins și, dacă era doar un simplu mascul, reacția lui era perfect normală. I se întâmplă frecvent acest lucru, când bărbații îi calcă pragul cabinetului.

— Cu ce vă pot ajuta? l-a întrebat privindu-l veselă.

— Ăă..., am venit trimis de doctorul X, pentru terapie, i-a răspuns cu privirea lipită de părul strălucitor și buclat care-i curgea pe umerii micuți ca de păpușă.

Conversația continuă lin iar doctorița M își formă treptat o idee despre problema bărbatului. Un caz simplu, își zise în gând. Între două replici, când trebuia să primescă un răspuns de la el, îl examina cu privirea ei de un albastru intens și brusc realizează că în încăperea cu pereți albi decorati cu multe tablouri se afla un tip încântător. Timpul se scurse pe nesimțite iar consultația se încheie cu programarea unei viitoare ședințe când urma să treacă la o noua etapa a tratamentului.

Ziua trecea repede și razele înghețate ale soarelui de decembrie făceau loc cerului înstelat. Luminile orașului se aprindeau toate deodată amintindu-le locuitorilor că se apropie sărbătorile de iarnă.

Înghețată, dar mulțumită de realizările de peste zi, doctorița M, se îndreptă pe jos spre mașina ei, un Land Rover rubin care aștepta în parcare din apropierea cabinetului. Își propuse să ajungă la cumpărături dar promise un telefon de la una din prietenele ei care avea nevoie, după glas, de consiliere. Așa că, în ultimul moment hotărî să bea un ceai fierbinte la o cafenea de la periferia orașului împreună cu aceasta.

Ina, prietena ei din facultate, o aștepta deja la o măsuță rotundă din lemn de brad lăcuit. Zâmbind ca de obicei, doctorița M o privi în ochi pe nebunatică ei prietenă, se pupară iute pe obraz și se așezară pe scaunele rotunde fără spătar. Chelnerul își făcu rapid apariția spre fericirea tinerelor care cerură două ceaiuri de iarnă cu câte o briosoă cu brânză încălzite.

Cafeneaua asta era un local plăcut. Îți crea spațiu

datorită felului în care arhitectul, un tânăr tocmai întors din Germania, l-a gândit: intim, cald și primitiv. Un pian ca abanosul ocupa un colț al salonului, iar lumina difuză dată de un candelabru cu lumânări albe îl făcea să strălucească. Pereții încăperii erau acoperiți cu tapet de culoare mov iar chelnerii purtau papioane în aceeași nuanță. Fiecare dâră de fum albicios ce șerpuia spre tavan din țigările consumatorilor spunea o poveste căutându-și loc spre bârnele de lemn. Localul era plin, muzica era dată în surdină, iar un grup serba o zi de naștere așa că cele două femei erau aproape invizibile. Ina scoase o țigară subțire mentolată și o aprinse cu mâinile tremurând.

— Iar te-ai certat, nu-i așa, o întrebă M privind-o lung și atent.

— Ce le mai știi tu pe toate!. Am vrut o seară romantică, un weekend la cabana de pe malul lacului Innsbruck, în Austria dar el nu mai termină cu proiectele...

O liniște se așează preț de câteva clipe. M, stând cu mâinile sub bărbie, o privea zâmbind nostalgic în timp ce Ina inspira pătimașă nicotina din țigara maro. După trei patru fumuri trase, o stinse ca să aprindă alta.

— Nu te-ai schimbat deloc. Ce-ți mai bați capul, știi cum e când ai treabă. Și tu faci la fel, iar soțul tău are atâta răbdare cu tine. Uite sunt liberă weekend-ul ăsta așa că ce-ar fi să mergem împreună? Tot vroiam să fac cumpărături pentru Crăciun iar acolo sunt multe tentații. Prindem reduceri. O relaxare acum la sfârșit de an nu strică!

Fața Inei se luminează asemeni lumânărilor din apropierea pianului.

— Ce prietenă poți să fii! spuse zâmbind larg.

Chelnerul, un băiat de vreo 21 ani își făcu apariția cu ceaiurile și brișele fierbinți. Timpul se scurgea, iar cele două femei se pierdeau în lanțul amintirilor sporovăind și râzând ca pe timpul când erau în facultate și frigeau inimile muritorilor. Și Ina era svelta, înaltă și la fel de fermecătoare ca și doctorița M așa că privirile unora aflați la măsuțele din jur se îndreptau des spre ele sperând la o părticică din trupul lor.

***

Confortabil așezată la volanul bijuteriei sale de mașină, M se îndrepta spre casă în acordurile line și senzuale ale muzicii lui John Lee Hooker.

Apartamentul era situat cam la jumătate de oră de cafea și la 15 minute de cabinet de mers cu mașina. Era o vilioasă cochetă cu etaj împodobită cu zeci de becuțe care străluceau de fiecare dată când ajungea acasă. „De vină” sau mai degrabă divină era tanti Lucreția o femeie de 62 de ani ieșită la pensie, mai plinuță, singură pe lume, văduvă și fără copii. Locuia într-un apartament cu două camere în apropiere, îi gătea și avea grijă de casă și de ea. Dereticatul prin casă, cina pe care i-o pregătea în fiecare seară, cumpărăturile pe care le făcea aproape zilnic o făceau pe tanti Lucreția să se simtă utilă, protejată și iubită. Chipul ei exprima bunătate și liniște sufletească.

S-a împăcat deja cu gândul că a rămas singură.

Femela cu mască

Până la urmă îl are pe Dumnezeu, își zicea ea, fiind o persoană credincioasă care merge la biserică în fiecare duminică. Ține întotdeauna Postul Mare spre exasperarea doctoriței M care-i spune mereu că e suficient câteva zile, știind ce probleme are cu oasele, și amintindu-i continuu că trebuie să consume proteine și calciu.

Pe doamna Lucreția o cunoaște încă de când era mică fiind bună prietenă cu mama ei. Lucrau la același birou de comunicații. Primeau informații despre accidente care necesitau ambulanța și trimiteau la fața locului câte un echipaj format din șofer, doctor și asistentă. Toată viața au desfășurat această activitate iar acum sunt un bun exemplu pentru comunitate, luând parte la acțiuni de caritate în sprijinul celor nevoiași. Alimentele și hainele pe care le distribuie la biserică duminică sau în zilele de post oamenilor sărmani îi fac și pe ceilalți vecini, cunoștințe și prieteni să se implice. Gospodinele din cartier participă cu rândul la aceste acțiuni spre fericirea preotului și a nevoiașilor, deși pensia lor nu este foarte mare.

Doctorița M, având două prietene de vârsta a două în Elveția, le-a insuflat dragostea pentru oraș, împrejurimi și activități caritabile. Venind des în România acestea au ajuns să se dedice oamenilor credincioși aducând cu ele ajutoare de două ori pe an și distribuindu-le o dată de Paști și o dată de Crăciun în biserică, după Sfânta Liturghie.

Acum tanti Lucreția și mama doctoriței M sunt ca surorile cu cele două bune samaritene elvețiene:

Ruth și Verena.

Luminile feerice, sclipitoare ale locuinței cad pe chipul delicat al femeii de la volan luminându-l. Rămâne câteva clipe cu capul lăsat pe spate, abandonată în scaunul din piele extrem de confortabil al autoturismului. Surâsul de pe buzele rozalii, cărnoase și senzuale, se datorează muzicii. Transformarea apare instantaneu pe fața ei o dată cu acordurile delicate ale trompetei și chitarei electronice. Parcă ar fi ușor surprinsă de această relaxare, nu pentru că nu s-ar cunoaște suficient de bine, ci pentru că îi dă o stare de eliberare ca după un masaj bun făcut de cineva vrednic să atingă așa făptură sau chiar acea relaxare după o partidă de sex în care a fost timp de preludiu.

Fulgi mari de nea cad jucăuși pe parbrizul mașinii dizolvându-se unul câte unul la început, apoi din ce în ce mai mulți, grăbind-o să intre în casă, lăsând loc pentru mai târziu generoaselor vise de decembrie.

2

Orele treceau nestingherite iar deșteptătorul, un fel de ceașca cu gradații specifice unui ceas și în interiorul căreia sta mândru un falus la care poți să-ți aprinzi țigara dacă fumezi, spulbera cu indiferență specifică-i, nimfele nopții, trimițându-le la culcare și trezind-o pentru încă o zi de lucruri interesante. Așa își începe ziua această tânără femeie cu amintiri date de puterea făpturilor nopții: nimfele. Aceste creaturi

desăvârșite o poartă pe tărâmurii virgine, știute numai de ele. Sunt prietenele ei de fiecare noapte, care dansează goale împreună cu ea în lanuri de grâu copt până ce zorile-și fac apariția asemeni unor aburi care dizolvă încet, încet visele.

Somnoroasă cu părul roșcat și creț de atâta vânjoleala în compania veselă a făpturilor nopții, se îndrepta spre bucătărie unde-și pregătește cafeaua cu lapte și miere apoi se îndreaptă spre dus.

Stropii zglobii cad pe părul ei, întinzându-l până la nivelul sânilor, jucându-se cu sfârcurile roz, alintându-i și sugându-le dulceața. Picăturile de apă care se rostogolesc grăbite și nesătule pe pielea delicată a femeii, strâng amintiri pentru a se lăuda cu poveștile lor tuturor bărbaților care trec pragul dușului. Umbrele trupului se zăresc în spatele sticlei aburinde a cabinei, aducându-ți aminte de zeițe cu coapse svelte și albe. Înfașurată într-un prosop de baie de culoarea laptelui, ea își soarbe mulțumită cafeaua, stând turcește și citind o revistă de specialitate. Părul ud cade pe umeri în onduleuri largi, formele sânilor cu sfârcurile tari se fac observate împungând obraznic când prosopul ia hotărârea de a dezveli trupul femeii. O dungă din părul pubian se zărește ca o nestemată: umedă, gingașă și semeață. Imaginea e demnă de cei mai pricepuți pictori. O tânără femeie de 35 de ani în adevărata ei splendoare. Cumințenia clipei, drăgălășenia și gingășia chipului aproape inocent, trăsăturile luminoase, pielea albă și umedă îți face impresia că în fața ochilor tăi ai o fetiță cu trup de femeie.

Telefonul, gelos parcă de acest tablou, interveni și tulbură liniștea peisajului. Asistenta de la cabinet îi aduce aminte de programările pentru ziua în curs. Are de lucru până la ora 18. Își face repede lista de gânduri. Fiindcă vineri pleacă în Austria, trebuia să-și pregătească bagajul, probabil în seara asta. Se gândea că este luna cadourilor și cum îi place să dăruiască era foarte potrivită această ieșire. Bucuria de a dăruii vine de la bunica ei de mamă: femeie cu frică de Dumnezeu, simplă, generoasă, cu ochii umezi la vederea vreunui copil sărman.

— Sper să am timp și de cumpărături azi, îi spune ea asistentei.

— Sigur că da, magazinele au program prelungit în perioada asta a anului.

Bucuroasă urcă în pas săltat scările spre etaj, goală, în toată splendoarea ei, dezlipindu-se cu greu din liniștea și confortul încăperilor. Își cauta grăbită o rochie în nuanțe de mov din dresingul ei alb, imens. Alegerea o avantajează, lăsând să se vadă picioarele lungi și frumoase. Orice bărbat ar cădea în mreje ei văzând-o. Niciodată nu se îmbraca pentru alții, ci întotdeauna pentru ea. E atentă.

— Orele zboară, șoptea ea.

Ceasul neascultător indica ora nouă. La zece trebuie să fie în cabinet. Se machiază cu o precizie căpătată în timp, folosind culori lila pentru ochi, iar pentru buze un roz deschis și cremos care pune în evidență frumusețea lor. Încălță cizmele lungi din piele de culoare neagră, alese cu grijă una din zecile de poșete, toate din piele de calitate, cumpărate în

timpul nenumăratelor ei călătorii și, fără să mai stea pe gânduri, coborî treptele la fel de sprintar cum le urcase.

Mașina se afla în garaj; dacă ar fi fost parcată afară, ar fi avut de lucru cu zăpada. Spre norocul ei omul de servicii, cum obișnuiește ea să-i spună, venise mai devreme să curețe accesul. Îl zărise de la fereastră bucătăriei când își băuse cafeaua.

Cerul era lăptos, nu mai ninge și se anunțase o zi mohorâtă și rece. Simțea nevoia să își pună repede pe ea haina de blană din vulpe argintie lungă, pufoasă și călduroasă, primită cadou de la un fost iubit, de fapt primul bărbat din viața ei, care acum e în America, în Florida. De fiecare dată când își pune haina pe ea își amintește de Eduard, așa îl chema. Dacă ar fi vrut, era acum și ea în Florida cu el, făcând plajă, lăsând soarele să se joace pe pielea ei. Fostele iubiri.. Nu se punea problema căsătoriei, nici vorbă, el o susținea și încuraja introducând-o în lumea lui: una de bani și relații. S-a cizelat, relația asta a ajutat-o enorm, a modelat-o și i-a deschis multe porți, încă din facultate. Nu a mers, nu pentru că el era mult mai în vârstă decât ea, nu a deranjat-o acest lucru niciodată, ci pentru că ea nu ajunsese la maturitatea emoțională și el nu o vroia ca pe un trofeu, știa că se va coace în timp asemeni vinului bun. Nerăbdarea, dorința de a ieși cu prietenii mai des, nopțile pierdute prin discotecă până la revărsatul zorilor.. tinerețea ei crudă.. Își ardea fiecare clipă la maximum. Își dă seama de acest aspect și nu regreta deloc, până la urmă cu tinerețea nu te mai întâlnești niciodată în această viață, trebuia

trăită la intensitatea maximă, iar ea așa a făcut. Totul fără regrete!

Omul acela a fost pentru ea ca un înger venit de la celălalt capăt al lumii.

Au rămas prieteni în continuare, își trimit fotografiile, se amuză. El se bucura mereu de realizările ei. Adevărul este că ea promitea mult încă de atunci de când a văzut-o pentru prima oară la cursuri, el fiind profesor de anatomie. Așa s-au cunoscut.

Prima atingere, prima relație sexuală, cu el a început-o. Avea 19 ani, studentă în anul I la medicină iar el 51. Era atât de calm, de tandru și răbdător... încât fetele din grupă oftau și chiar aveau fantezii erotice cu el la cursurile acestuia. Ea era o fire absolut dezinvoltă, inteligentă, curajoasă și foarte veselă. Asta l-a atras pe profesor. I-a spus-o chiar el mai târziu.

În drum spre cabinet M își aminti de prima experiență sexuală. S-a întâmplat în luna iulie imediat după terminarea sesiunilor și intrarea în vacanță a studenților. Profesorul o invitase să petreacă o săptămână la căsuța lui de vacanță pe care o avea la Sinaia. Era atrasă de el încă de pe vremea când făceau cercetări împreună cu alți profesori și un grup mai restrâns de studenți pentru un medicament nou care să ajute bolnavii de diabet. Se vedeau destul de des și putea să-și dea seama că acele priviri care se intersectau între ei transmiteau ceva foarte profund. Erau cu dedicație și doar pentru ea. Ochii lui de un albastru deschis transmiteau bunățate, încredere, dorință. Uneori o atingea ușor, discret pe mână atunci când ea

îi aducea o lucrare sau era în preajma lui, fără ochii iscoditori ai colegilor sau cadrelor didactice. Până la urmă el nu avea de pierdut nimic, ce dacă se îndrăgostise de studenta lui, ce alții n-o fac? Și se căsătoresc... Nu-i pasă de colegi, nu avusese nici o relație cu vreuna din colegele lui din Universitate așa că nu trebuia să se simtă prost sau ceva de genul ăsta. Dacă au de vorbit oricum o fac cu sau fără motiv, își zicea el, dar îi păsa de ea, să nu spună cineva că are pile, deși e o studentă foarte inteligentă.

A răspuns pozitiv invitației și în ziua următoare o aștepta la volanul unui jeep KIA de culoare neagră în fața gării din Iași. Și-au dat întâlnire astfel pentru a nu da de bănuț nimănui de relația lor.

Cum nu era sfioasă, și-a aruncat bagajele în mașină și au pornit spre Sinaia.

Tot drumul a ținut-o de mână, au vorbit și au râs mult. El radia de fericire iar ea simțea o împăcare, o relaxare, o evadare și instinctul îi spunea să aibă încredere în el. Așa a și făcut. S-a lăsat dusă de acea șoaptă care i-a adus multe clipe de liniște și fericire.

Căsuța de vacanță era în apropierea Castelului Peleş. O construcție din bârne de stejar și piatră, construită de bunicul său dar recent renovată spunea el, cam de șase ani. Avea tot confortul și bineînțeles un șemineu impresionant în livingul generos.

— Dormitoarele invitaților se află la etaj, dar hai să-ți arăt camera mea preferată.

Era o încăpere spațioasă, mobilată clasic și orientată spre sud-est. Atrasă de imensul pat se aruncă ca o puștoaica nerăbdătoare, și începu să sară, testân-

du-i rezistența. Începu să râdă. El o privea uimit din pragul ușii. Era așa de frumoasă, dulce și senzuală în același timp.

— Uite, dacă stai pe pat se văd brazii! îi spuse ea.

Bărbatul i se alătură cu emoție și, preț de câteva minute, priviră cum vârfulurile brazilor se clătinau ușor unduiți de adierea caldă a vântului. În acea clipă se putea auzi inimile lor cum pulsau de emoție. Mâna lui îi atinse fața iar buzele îi căutau gura trandafirie. Trupul lui era încărcat de emoție. Strângea în brațe o fată tânără. Sărutul acela ea nu l-a uitat niciodată. Limba lui puternică o făcea să se umezească și să se gâdile. Mai sărutase ea băieți dar acum era vorba despre altceva, era diferit, pasional. Înăbușindu-și sentimentele Eduard se opri brusc. Vroia ca acea clipă să fie una perfectă și de neuitat pentru amândoi. Ținea mult la această faptură. Era îndrăgostit. Nu mai simțise așa ceva din vremea studenției.. Știa că e virgină. A aflat asta din alte discuții pe care le-au purtat pur și simplu întâmplător când veni vorba de băieți. Nu i-a spus direct acest lucru dar el a înțeles mesajul.

Ridicându-se din pat, bărbatul îi propune să se odihnească sau să desfacă bagajele până pregătește masa. Se dezbracă de cămașă, lăsând să se vadă brațele puternice și trapezul bine lucrat la sală. Părul de pe piept ușor vizibil îi dezvăluiau pectoralii puternici. Avea grijă de el, se vedea asta și arăta foarte bine. Își luase din dulap repede un tricou, o sărută pe frunte prietenește și coborî repede scările.

Zilele treceau și ea trăia emoțiile iubirii. Îi plăcea de el, de felul lui de a fi, de tandrețea cu care o înconjură, de grija pe care i-o purta. Era înalt, îi plăcea asta. Trupul bine conturat ca în sculpturile lui Michelangelo o atrăgea. Nici nu spuneai că are vârsta aia.

Acea săptămână s-a prelungit cu încă una așa că a trebuit să găsească un motiv destul de credibil pentru părinții ei.

Plimbările lungi făcute în fiecare zi, o dată cu revărsatul zorilor, le aminteau de taberele din copilărie și adolescență când străbăteau cărări de munte și admirau peisajul virgin împreună cu colegii și prietenii. Aveau multe lucruri în comun: cititul, sportul, dansul, puterea de a-l asculta pe celălalt. De multe ori li s-a întâmplat să gândească la fel și să rostescă în același timp, spontan, ce la trecea prin minte. Puteai spune că se potrivesc ca mâna cu mânășă.

Se apropiau din ce în ce mai mult unul de altul, el pregătind momentul special cu multă atenție. Într-o seară după ce luară cina la un select restaurant din localitate, ajunși acasă, ea descoperi cu o plăcută surprindere că holul era decorat cu buchete de trandafiri de culoare roșie. Înaintând, descoperi pe podeaua lăcuită petale de flori asemeni unei cărări care duce spre casa scării și te îndeamnă să o urmezi. Eduard o privea tăcut, încântat de reacția ei, îndemnând-o să-și asculte instinctul.

Era ca într-o poveste cu prinți și prințese... Cărarea ducea spre dormitor. Patul era presărat cu